

Снежни човек почиње приспећем безименог јунака на неки северноамерички аеродром, а завршава се приповедачевим одласком у дивљу околину града и препуштањем вејавици. Пажљивом читаоцу је јасно да је у пишчевој „игри” искоришћен трагички образац. Албахаријев главни лик покушава да начини подвиг (немогућ, у ствари) и доживљава (очекивани) пораз. То што га ниједан од епизодиста, као странца и као човека не разуме (ни декан, ни професор политичких наука, ни сусетка), додатно је „поткрепљење” идеје да се у историји (и књижевности) готово ништа не мења. Поготово не нешто битно. Познаваоцима Албахаријеве прозе, верујемо, сада је извесно да је *Снежни човек* изразито тамна (и реална) књига, најбезнадежнија коју је писац до сада написао.

Тишина, језичка њрефињеност, изузетни осећај за ритам њриповедања, дубина без њренциозности, оѡвореност за ѡромене, ѡоеѡичност, сажетост – неке су од поетичких и стилских доминанти *Снежног човека*. Суочавајући безименог јунака са непознатим светом, без праве историје и цивилизацијског темеља, и доводећи га, у сутерену куће у којој борави, у контакт са мапом (распалог) Римског царства – наш писац је успео да кроз индивидуалну калварију, без патетике праволинијског ангажмана сагледа и путању (ка) пропасти Старог света. Тај паралелизам двоструког старења супротстављен је у завршној слици – у којој месец, као и милион година пре, обасјава пусти, снегом завејани предео.

После ове изузетне књиге чини се да је питање времена када ће свет *ѡреѡознаѡи* великог писца српског језика.

(Васа Павковић)